

Uttale om arbeidstøy/uniformering i tenester retta mot personar med utviklingshemming i Karmøy kommune

Personar med utviklingshemming bor oftast i bufellesskap eller i leilegheiter tilknytte bufellesskap. Dette er heimen deira. Dei er ikkje sjuke personar fordi dei har ein utviklingshemming.

Å innføra uniformar i heimane til personar med utviklingshemming vil gi plassen dei bur på meir eit institusjonspreg, noko som ein ikkje ynskjer. Det var vel ein av ideane med ansvarsreformen frå 1991.

Om det er folk som er sjuke, kan det vera naudsynt med uniform. Del gjeld enten ein har ein utviklingshemming eller ikkje. Men det skal ikkje vera det normale.

Personar med utviklingshemming treng tenester for kunne leva i tråd med egne ønskjer, behov og verdiar. Tenestene kan vera alt frå stell og pleie, til bistand i fritidsaktivitetar. Det er ein svært liten del av tenesteutøvinga som dreier seg situasjonar der hygiene og smitte er viktigaste fokus.

Arbeidstøy kan føra til overdriven fokus på sjukdom. Ikkje berre er det eit problematisk signal å senda til samfunnet og til folk utanfor tenestene. Det kan og bidra til at tenestene i seg sjølv blir meir oppteken av sjukdom enn av inkludering. Mange med utviklingshemming reagerer og på å vara omgitt av personar i «sjukehusklær» i deira eigen heim.

Det blir jobba aktivt for å motverka ei medisinsk forståing av funksjonshemming. Arbeidstøy for medarbeidar kan bidra til å trekkja i motsett retning av deltaking og inkludering. Deltaking på den enkelte sine premiss, men saman med andre. Ofte er medarbeidarar dei viktigaste reiskapane for å bidra til samhandling med andre; dei som treng tenester, og dei som ikkje treng det.

Arbeidstøy på tilsette kan bidra til å motverke faglige og politiske målsetjingar. Målsetjingar om deltaking og inokulering for menneskjer med funksjonsnedsettelser.

Mvh styret i NFU Karmøylokallag

v/ Lars Gunnar Oma